

מעשה שהיה

חג הפסח היה קרב ובא ובעלי מאפיות המצות עבדו.
במרץ ליצר מצות כשרות ולמהדרין בזמן קצר.

באותם ימים מי שהיו לשות את הבצק למצות היו
יתומות ואלמנות אשר היו זקוקות לכסף ובאין עבודה
קבועה, היו משכירות את עצמן לעבודה של כ-15
שעות רצופות!

המשגיחים, מתוך דאגתם לכשרות המצות היו מאיצים
באותן נשים שעבדו קשה ללוש מהר כדי להספיק את
ה-18 דקות.

כשבאו תלמידי רבי ישראל סלנטר ושאלו לאיזה חמרות
ודקדוקים עליהם לשים לב בשעת אפית המצות, ענה
להם רבי ישראל צריכים אתם להזהר שלא לצעק על
היתומות והאלמנות שלשות את הבצק, שכן האסור
לענות יתום ואלמנה חמור מהדקדוקים שנוגעים
לחשט חמץ.

לחמרים נוספים שלנו:
achiyeda.org

דף זה טעון גניזה

הלכה למעשה

כל אחד מישראל חייב להקריב קרבן פסח
ביום יד בניסן לאחר חצות היום.
כיום שאין לנו בית מקדש נוהגים לומר
את סדר הקרבנות כדי לקיים:
"ונשלמה פרים שפתינו."
על ידי שאנו אומרים סדר הקרבנות
בשפתיים שלנו.

דף זה טעון גניזה

הלכה למעשה

בדיקת חמץ:
חז"ל תקנו שכל אחד יבדק אם יש חמץ בביתו
או ברשותו, מחפש שמא ימצא חמץ בפסח
ויאכלנו. לכן מנקים את הבית קודם
ליל י"ד ניסן כדי שיוכלו לבדקו כראוי

דף זה טעון גניזה

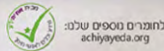
הלכה למעשה

זמן הבדיקה הוא בליל י"ד ניסן
מייד לאחר צאת הכוכבים.

יש לבדק לאור הנר
ולא לאור אבוקה.

דף זה טעון גניזה

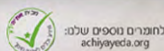

הלכה למעשה

לאחר בדיקת חמץ צריך לומר את נסח
"כל חמירא וכו'". את החמץ שמצא בבדיקה
ואת מה שהותיר כדי לאכל מחר ישמור
במקום מיחד שלא יתפזר.

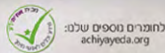
דף זה טעון גניזה

הלכה למעשה

בעור חמץ - כל מי שיש ברשותו חמץ
ח"ו בפסח עובר על אסור בל יראה ובל
ימצא. ולכן מי שיש לו חמץ שאינו יכול
לבערו מן העולם, ימכר אותו לגוי קדם
הפסח עד לאחר הפסח

דף זה טעון גניזה

הלכה למעשה

צריך להניח את החמץ המכור
במקום מיוחד ולסגרו שם שיהיה
נפר שהוא מכור לגוי והוא אינו
ברשות היהודי.

דף זה טעון גניזה

מבית המדרש

שאל החתם סופר: "מדוע אין מברכים על ההגדה בליל הסדר"? הרי ברב המצוות שבאים הם מזמן למזן תקנו חז"ל ברכה המיוחדת להם? לדגמה:

שופר - לשמע קול שופר, מגלה - על מקרא מגלה, סכה - לשוב בסכה, לולב - על נטילת לולב וכד'... התורה מצוה: "ולמען תספור באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים.. אם כך הוא, "מדוע לא תקנו גם ברכה על קריאת ההגדה"?! אלא מבאר החת"ם סופר את הכלל של ברכה על מצוה: כל מצוה שאיננה מגדרת, ואינה מגבלת בזמן - אין מברכים עליה למשל לא מברכים על כבוד הורים או מצות צדקה.

אם כך במצות ספור יציאת מצרים אין גבול לכמה שאדם צריך לספור כפי שאנו אומרים בהגדה: "וכל המרבה לספור ביציאת מצרים הרי זה משבח"

ומעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון, שהיו מסבין בבני ברק, והיו מספרין ביציאת מצרים כל אותו הלילה עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם: "רבותינו, הגיע זמן קריאת שמע של שחרית."

לכן, מכיון שמצוה זו של קריאת ההגדה - איננה מגדרת, ואף אינה מגבלת בזמן - לכן לא מברכים עליה